

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

10. Ex sententia Petri Alliacensis Episc. Cameracensis, Concilij
Constantiensis, & Florentini, Senonensis, & Melodunensis, ac tandem
Parisiensis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

clarissimè & frequentissimè suffragatus est. Quodlibeto 10. a. 6. hæc habet: *Magis standum est sententiæ Papæ (ad quem pertinet determinare de fide, quam in iudicio profert) quam quorumlibet sapientum in scripturis opinionum.* Et 2. 2. q. 1. a. 10. *Respondeo dicendum, ad illius auctoritatem pertinere editionem Symboli, ad cuius auctoritatem pertinet determinare ea, quæ sunt fidei, ut ab omnibus inconcusâ fide teneantur.* Hoc autem pertinet ad auctoritatem Summi Pontificis, ad quem majores & difficiliore Ecclesie causa referuntur, ut dicitur in Decreto distinctione 17. & hujus ratio est, quia una debet esse fides totius Ecclesie; quod servari non posset, nisi quæstio fidei de fide exorta determinetur per eum, qui toti Ecclesie præest, ut sic ejus sententia à tota Ecclesia firmiter teneatur, & ideo ad solam auctoritatem Summi Pontificis pertinet nova editio Symboli, sicut & alia omnia, quæ pertinent ad totam Ecclesiam. Et 2. 2. q. 11. a. 2. ad 3. *Postquam autem essent aliqua Ecclesie auctoritate determinata, hæreticus esset, si quis tali ordinationi pertinaciter repugnaret, quæ quidem auctoritas principaliter residet in Summo Pontifice, ut dicitur in causa 24. q. 1. Contra cuius auctoritatem, nec Hieronymus, nec Augustinus, nec aliquis Sanctorum Doctorum suam sententiam defendit.*

Eodem Anno MCCLXXIV. Obijt S. Bonaventura doctrinâ & sanctitate par, ac Parisiensis Universitatis Doctor celeberrimus, qui hanc ipsam sententiam docuit de Pontificis Romani infallibilitate in Breviloquio, 6. parte, capite 3. & initio expositionis Regulæ S. Francisci easdem hoc argumento confirmat: *Quia alioquin Synagoga felicitior fuisset, quam Ecclesia, quia illa habebat unum Summum Pontificem, qui omnes discordias poterat terminare, ut patet ex Deuteronomio capite 17.* Floruit eodem tempore S. Augustinus Triumphus Parisiensis Universitatis Doctor ac Professor, qui pro eadem infallibilitate hæc habet de potestate Ecclesiastica. q. 10. *Si aliqua sunt dubia & obscura in fide, ad Papam pertinet interpretari, & determinare, post cuius determinationem hæreticum esse contrarium pertinaciter asserere.*

X. Anno MCCCLXXXVII. Petrus Alliacensis Gallus Doctor & Cancellarius Universitatis Parisiensis, ac postea Cardinalis & Episcopus Cameracensis, ac proinde doctrinâ Ecclesie Gallicanae apprime imbutus, non suo tantum, sed etiam Universitatis nomine Clementem VII. quem Gallia pro vero Pontifice agnoscebat, sic alloquitur: *Igitur pro vestris humillimis filijs Universitatis prædictæ, & pro nobis eorum nuntijs, qui suis in hac parte obsequimur mandatis, & documentis*

innititur, corde & ore unanimiter protestamur, quod quidquid hactenus in hac causa actum est, & quidquid in ea nunc vel alias acturi, aut dicturi sumus, correctioni & iudicio Sedis Apostolicae, & sedentis in ea Summi Pontificis humiliter submittimus, dicentes cum beato Hieronymo: Hæc est fides Pater Beatissime, quam in Ecclesia Catholica didicimus, in qua si minus perire, aut minus cautè aliquid positum est, emendari cupimus à te, qui Petri fidem & sedem tenes. Non ignoramus enim, sed firmiter tenemus, & nullatenus dubitamus, quod sancta Sedes Apostolica est illa cathedra Petri, supra quam fundata est Ecclesia eodem Hieronymo teste, & sicut dixit Cyprianus d. 93. can. qui Cathedram: de qua Sede in Persona Petri Apostoli in ea sedentis dictum est: Petre rogavi pro te, ut non deficiat fides tua. Observa hic Lector, quænam tunc temporis Ecclesiæ Gallicanæ, & Universitatis Parisiensis de Pontificis auctoritate infallibili mens & sententia fuerit; proficitur enim Alliacensis, se non tantum ex Universitatis mandato hæc proferre, verum etiam iuxta ejus doctrinam; id enim significant ea verba: *documentis innititur.*

Anno MCCCXVIII. Celebrata est sessio quadragesima quinta Concilij Constantiensis, in qua omnibus Concilij Patribus ac præsertim Gallis præsentibus, qui maximam ejus Synodi partem agebant, Constitutio Martini V. nullo omnino Patrum reclamante, & consequenter nullo non consentiente (quis enim nescit silentium pro consensu esse, quando loqui oporteret) publicis Concilij actis inserta est in hæc verba: *Nulli fas est, à supremo Judice videlicet Apostolica Sede seu Romano Pontifice appellare, aut illius iudicium in causis fidei (qua tanquam majores ad Ipsum & Sedem Apostolicam referenda sunt) declinare.*

Dices: Reclamasse Johannem Gersonem scripto contra illud Decretum prolixo opere.

Resp. Aliud est Gerson, aliud Patres Concilij Constantiensis; hosego suffragatos esse illi Constitutioni contendo, isti enim suffragium ferebant, isti partes illius Synodi, & ideò Spiritus Sanctus per istorum ora loquebatur. Gerson privatus tantum Doctor, nec ad Patres Concilij, de quibus mihi tantum sermo, spectabat. Non enim ideò Concilium invalidum, aut ejus Decreta possunt in dubium revocari, quia aliquis Doctorum in ea declamavit; alioquin quid erit in Concilijs satis tutum & firmum, cum nunquam hisce floribus crabrones defuerint? & quis Gerson, quantavis doctrinâ,
ut

ut toti Concilio præponas? præsertim cum metus Schismatis trium Pontificum ambitione excitati, prolatisque in longum tempus, Gersonem urgeret Pontificiæ auctoritati in arctum cogendæ? Ergo Zelus magis Gersonem, & cupiditas Ecclesiam quovis modo juvandi, quàm ratio agebant; quæ causa fuit, ut remedia corripere ipsi morbis pejora, truncato videlicet capite, aut lethali ter faucio, quò corpori mederetur: & verò etiam præcipuos sanctitatis ac doctrinâ viros, cum obtentu pietatis & Zeli, privatis sententijs nimium animos laxarent, in errores incidisse ab ijs ipsis postea agnitos, despectosque, exempla Cypriani & Hilarij plus satis ostendunt. Erravit ergo Gerson, nec mihi ejus errores pro exemplis proponi patiar.

Anno MCCCCXLI. Comparuit in Florentino Concilio Legatio Caroli VII. Francorum Regis, ac Concilij Bituricensis, cujus Legationis Princeps Episcopus Meldensis sui Regis, Gallorumque Episcoporum nomine, quæ Basileense Concilium contra supremam Pontificis & Monarchicam auctoritatem decreverat, eam Concilij submitiendo; penitus improbavit; admisit verò, seque amplecti professus est, quæ pro eadem Monarchica, supremaque ac omni Concilio superiore potestate Florentinum Concilium statuerat; sicque Pontificiæ infallibilitati insigne testimonium præbuit, verba Meldensis Episcopi coram sacro, purpuratoque senatu perorantis hæc sunt: *Nimio fervore resistendi Basileenses ad hanc vesaniam devenerunt, quòd supremam potestatem in uno supposito consistere negent, sed eam in multitudine (nota, quæso, quo elogio Galli eorum sententiam insigniant, qui supremam de rebus fidei judicandis potestatem non uni supposito, hoc est, Pontifici, sed multitudini, hoc est, Concilio tribuunt, quæ citò in diversa scinditur) collocant. & sic pulcherrimam Monarchiam Ecclesie, quæ Christianos hucusque tenuit in unitate fidei, in una Professione Religionis Christiane, in uno ritu Sacramentorum, in una observantia mandatorum, in ijsdem ceremonijs Divini cultus, atque pacem, & tranquillitatem asseruit, nunc abolere & suppressere contendunt, nobilissimam politiam ad Democratiam vel Aristocratiam redigentes & hoc animadvertens præfatus Rex Christianissimus vehementi dolore ingemiscit, ac consulto Prælatorum, & aliorum multorum sapientum regni sui videtur sibi, quòd nullum est aptius remedium ad hoc Schisma extirpandum, quàm evellere ac disperdere duas extremitates,*

tremitates, ad quod faciendum necessarium est Concilium Generale. Porro Concilium Basileense unam extremitatem nimis exacuit, quando veritatem de suprema potestate in uno extinguere pertentavit. Concilium autem Florentinum bene hanc veritatem lucidavit, ut patet in Decreto Græcorum, sed pro regulando usum hujus potestatis nihil edidit, &c. Amabò te, poterant Galli supremam & Monarchicam Pontificis potestatem, ex qua necessariò irreformabilitas, & consequenter Infallibilitas resultat, pluribus & pulchrioribus verbis testatam facere? Poterant apertius enixiusque Basileensis Synodi sententiam detestari, hanc ipsam supremam & irreformabilem potestatem Pontifici adimentis, & transferentis in Concilium? Poterant rotundiùs, clariùsque Florentini Concilij Decreto subscribere, quo hæc ipsa suprema & irreformabilis auctoritas luculentissimè asserta est? Quòd verò *regulari usum hujus potestatis* Galli petant, moderata, prudensque postulatio fuit, eo præsertim tempore, quo ambitione luxùque Pontificum discordiæ flagrabant, & idèò Concilium Tridentinum hunc ipsum usum Pontificiæ Potestatis sanctissimis Decretis intra honestum coërcuit. Neque id obstat sententiæ nostræ, qui non de usu aut abusu loquimur, sed de ipsa potestate, quæ cum aut sine abusu esse potest, nec ullus negat posse Romanum Pontificem non tantùm à Concilio, sed à quovis Episcopo moneri, dirigique regulis tantæ molis sustinendæ paribus, quemadmodùm id S. Bernardus cum Eugenio fecit: quantò ergo magis id Concilium poterit à Pontifice confirmatum? tunc enim non tam Concilij, quàm Pontificis auctoritas erit.

Anno MDXXVII. Concilium Senonense in Gallijs celebratum est, præside Senonensi Archiepiscopo Galliarum Cancellario. Sexdecim in illo Decreta edita sunt contra Lutheri hæreses, in eorum uno, ubi de auctoritate Sedis Apostolicæ, hæc habentur: *Universos, qui aliter quàm Romana credit, & docet Ecclesia credere & pertinaciter assererentant; ejusdem Concilij auctoritate veluti hæreticos & pertinaces à Communione Fidelium declaramus separatos.* Quid rogo est Papam infallibilem esse, si hoc non est?

Anno MDLXXIX. Celebratum est in Gallijs Concilium Melodunense, in quo ita Patres loquuntur: *Operam dabunt ij, quibus hæc cura demandata est, Episcopi scilicet, & eorum Vicarij, ut in omnibus Synodis*

omnes & singuli tam Clerici, quàm Laici amplectantur, & aperta Professione eam fidem pronuntient, quam sancta Romana Ecclesia, Magistra Columna & firmamentum veritatis profutetur & colit; ad hanc enim propter suam principalem oportet omnes convenire Ecclesias.

Anno MDCXXVI. Peracta est Synodus Parisiensis, in qua Ecclesia Gallicana tam eleganter, diffusèque hanc ipsam infallibilitatem explicavit, totique Clero commendatam & inculcatam voluit, ut non credam vel Romæ, in ipsoque Pontificis sacrario id aliquando luculentius factum esse. Sic enim articulo 137. loquitur sub hoc Titulo: *Advis de l'Assemblée generale du Clergé de France à Messieurs les Archevesques & Evêques de ce Royaume.* Hoc est. Monita Conventionis Generalis Cleri Gallicani ad Dominos Archiepiscopos & Episcopos hujus Regni. Latine reddam, quidquid illic Gallicè habetur: Nullum majus argumentum veri erga DEUM amoris exhiberi à nobis potest, quàm si debitè veneratione eos prosequamur, quos ipse ad necessitates, animasque nostras curandas Vicarios, Legatosque suos constituit. Id verò cum præcipuè atque ante omnes Episcopos Romano Pontifici conveniat, æquum omnimò est, ut iidem Episcopi & se Pontifici subiectos agnoscant, & alijs omnibus eximia in illum venerationis ac reverentia exemplum præferant. Hortamur igitur Episcopos omnes, ut sacram Apostolicam Sedem, Romanamque Ecclesiam, utpote in DEI sponsione infallibili, & Apostolorum ac Martyrum sanguine fundatam, omniumque Ecclesiarum Matrem omni honore, cultuque prosequantur. Ipsa enim, ut cum Beato Athanasio loquamur, est sacrum illud Caput, à quo in omnes Ecclesias velut in totidem membra omnis spiritus diffunditur, quo nutriuntur ac conservantur. Sanctissimum quoque, Patrem & Pontificem nostrum, quippe Ecclesiæ Universalis Caput visibile; Deique, in terris Vicarium, Episcopum Episcoporum, & Patriarcham Patriarcharum honore afficient, is enim successor est Petri, à quo omnis Episcopus initium atque Originem duxit, & super quem Christus JESUS Ecclesiam suam fundavit, quando illi Claves Regni Cælorum, atque Donum infallibilitatis (NB.) in causis fidei reliquit: quam fidem non sine ingenii miraculo durare in ejus successoribus immobilem illibatamque videmus; unde ingens illa, in Romanorum Pontificum Decretis, mandatisque amplectendis apud omnes fideles & Orthodoxos observantia profecta est. Hac verò, ut nihil detrimenti capiat, Episcoporum munus erit, curabuntque eorum improbitatem coerceri, qui obsequij omnis, legumque impa-

care in dubium, cassamque reddere conantur: utque alios efficacius ad id permoneant, primi ipsi exemplo praebunt, &c. &c.

XI. Anno MDCL. Clerus Gallicanus in Comitibus Generalibus epistolâ ad Innocentium X. ita scribit. *Scimus ubi Caput Ecclesiae, ibi totius fidei arcem, totius & disciplina Metropolitim esse.*

Anno MDCLIII. Galliae Episcopi Octoginta quinque, litteras ad Innocentium X. dedere, quibus Janseij propositiones damnari petebant, simulque Pontificiam infallibilitatem insigni testimonio confirmarunt. Verba eorum sunt. *Majores causas ad Sedem Apostolicam referri solennis Ecclesiae mos est, quem fides Petri nunquam deficiens perpetuo retineri pro jure suo postulat. Decennium est, ex quo gravissimis turbis Gallia magno nostro marore commovetur ob librum posthumum & doctrinam Reverendi Cornelij Janseij Iprensis Episcopi. Tales quidem motus sedari oportebat, tum Concilij Tridentini auctoritate, tum Bullae illius, quam Urbanus VII. adversus Janseij dogmata pronuntiavit, & Decreta Pij V. ac Gregorij XIII. in Bajam edita confirmavit. Atq; hujus quidem Bullae veritatem ac robur novo diplomate vendicasti, sed quia nulli sigillatim propositioni certa Censura nota inusta fuit: locus etiamnum aliquis quorundam cavillis & effugio relictus est. Intercludendum autem penitus speramus, si ut precamur sanctitas Tua, quid hac in re sentendum sit, clarè distinctèque desinat. Experta est nuper Beatiudo Tua, quantum Apostolica Sedes in gemino errore profligando Ecclesiae Capitis valuerit auctoritas: continuo sedata est tempestas, atque ad Christi vocem & imperium venti & mare obedierunt. Quamobrem flagitamus Beatissime Pater, ut clarâ, firmâque de propositionum istarum sensu prolata sententiâ, cui Reverendus ipse Jansejus morti proximus opus suum subjecit, caliginem omnem discutias, animos fluctuantes componas, dissidia prohibeas, Ecclesiae tranquillitatem restituas, &c. En Galliae Praefules fatentur: In Sede Apostolica fidem Petri nunquam deficere: Summi Pontificis è cathedra pronuntiantis Decreta hujusmodi esse, ut omnibus cavillis & effugijs locum penitus intercludant: esse vocem & imperium Christi: illis ventos & mare obedire: illis omnem caliginem discuti, animos fluctuantes componi, dissidia prohiberi, &c. Planè evidens omninò est, hæc elogia tam feridè ac meditatò, nec ab adulantibus, sed ab Episcopis, repetita, constare non posse, nisi admisâ infallibilitate. Quomodo enim sententia Pontificis est vox Christi, si erronea? an vox Christi errori est obnoxia? quomodo dissidia omnia & animos fluctuantes componit, si dubia & incerta? Quâ ratione dici potest, illi ventos*

&